

"Je moet nu eenmaal wat met je teveel aan vrije tijd"

Je kunt beter een eigen, verwaterde vorm zoeken van extreem gedrag in de huiselijke kring. Rummikuppen of Mens erger je nieten) of luidkeels onoirbare liederen gaan zingen op tafel om vervolgens uit te breken in meest gruwelijke vervloekingen, lijkt uit de ongewassen mythologische duim gezogen, met die nagels waar aan gebrokkelde, zware, kalvinistische rouwranden, van een bebaarde (baarden zijn sowieso niet te vertrouwen, heb 'k ergens gelezen) ex-antroposofiese Friese tekenleraar, de alom befaamde sitting duck H. in het Friese moerassige, bemeste, mistige, onaangename, klamme landschap, een omstandigheid waar ik verder het zwijgen toe wil doen en niemand meer mee lastig mag vallen (volgens mijn vrouw die alles beter weet en altijd gelijk heeft ook al heeft ze ongelijk), een persoon van het manlijke geslacht wiens naam ik niet eens meer voluit wil noemen om erger te voorkomen en die ik als een soort Paulus te vuur en te zwaard vervolg (dat kunstenaarschap; toch wel een mooi, maar vooral zwaar beroep) sinds 1978. Je moet nu eenmaal wat met je teveel aan vrije tijd, je bloeddorst, de eeuwige onvrede (de mooiste vrede die er is) en de kennis van de Schrift met mate en met weinig welbehagen. Wie heeft daar nu nog een antwoord op? Een konstruktieve fase is misschien wel aangebroken. Of niet. Tien minuten geleden scheen de zon en nu regent het.

Zulke dingen gebeuren hier heel regelmatig!

Gisteravond om tien over half negen toen we net in een roze wolk van we-derzijds begrip en tolerantie jullie verlieten en op het perron stonden, ge-konfronteerd met de harde werkelijkheid van een ijsskoude blizzard, bege-leid door striemende regenvlagen het omgeroepen alarmerende bericht ho rend dat er geen trein ging.

Krijg nou gauw tieten, dacht ik bij mijzelf! Niet dat ik dan onmiddellijk in een schier eindeloze reeks van Godvers uitbarst, maar toch versomberde ik met het kwartier. Na drie kwartier toch trein naar Utrecht. Weer via luidsprekers koele uitdrukkingsloze perron stem van frigide NS juffrouw dat het niet bekend was of er nog een trein naar het noorden ging. Kut met peren dus! Chaos alom en heel veel wachtenden voor U. Hier en daar brak een vermoeide grijsaard ondersteund door een rood-witte stok waarop en metalen schild met de letters S.H. was bevestigd, in tranen uit. Men sprak elkaar bemoedigend aan in eensgezinde, gemaakt optimistische sfeer, die angst, droefenis en onzekerheid maskeert; klopte tevergeefs net wat al te hard op elkaars schouders, schertste hier wat, kletste daar wat. Een beschaafde vrouw met een koffer op wielen lulde Ina de oren van het hoofd –het zal wel weer een pot geweest zijn- en ik bleef vol houden dat we al lang in een derde wereldland leefden en daarom naar Frankrijk wilden. Een enkeling waagde zelfs een kwinkslag in de richting van Bin Laden. Onzekerheid en chaos, dreiging en gebrek; dat is wat we nodig hebben om aan te scherpen en de ander te kunnen bereiken! Rampen komen en gauw ook, dan leven we weer! Het moet maar weer gauw oorlog worden voor de gezelligheid.

Menigeen nam zich voor de volgende zondag ter kerke te gaan en belde met bleek vertrokken gelaat het barse vrouwtje thuis op via de GSM. De boodschap was duidelijk. Vanavond niet op tijd thuis? Géén eten en en een half jaar geen sex! Geen nieuw bankstel en een bontjas volgende week? Twee jaar op een droogje jij, de helft minder aan zakgeld en naar de leesmap kun je voort aan wel fluiten! Dat is de moderne samenleving en dat is goed. Voor wat, hoort wat en we kunnen uit van alles lering trek-ken, zo zei mij laatst een min of meer aantrekkelijke pinkstervrouw (de 42-jarige P. met haar nog steeds mooie kop en stevige klapkuiten, echt-

genote van de erudiete, begaafde, guitige gitarist J.) uit H.!

Ze heeft wel een 'ontzettende hekel' aan Fred van der Wal omdat hij niet vroom genoeg is en geen schijnheilige praatjes ophangt, zinnen doorspekt met de Wil van de Heere en de genade van de Heere Jezus vloeien nimmer van zijn korstige lippen tijdens het wippen. Het gebruikelijke gristelijke chantage jargon als fijne gristenen iets tegen je hebben hoor je voornamelijk in fundamentalistische kringen.

© januari 2017, fredvanderwal, BasicPublishing.nl